

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/73/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123376736
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6123376736.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Krajčovej v spore žalobcu: AIDER Slovensko s.r.o., so sídlom Silvánska 5450, Bratislava, IČO: 47 529 415, zastúpeného: JUDr. Eva Krištofiaková, advokátka, so sídlom Zelená 11, Malinovo, IČO: 44 495 145, proti žalovanej: KOOPERATIVA poisťovňa a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 3.066 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV z 13. februára 2024, č.k. 52C/52/2023-83, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava IV z 13. februára 2024, č.k. 52C/52/2023-83 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom z 13. februára 2024, č.k. 52C/52/2023-83 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) Mestský súd Bratislava IV. (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 18.12.2022 vznikla poistná udalosť na motorovom vozidle EČV: S., ktorého majiteľom v čase vzniku poistnej udalosti bol A. Ž., C.. XX.XX.XXXX, S. P. M. X. Za škodu na vozidle poškodeného zodpovedalo vozidlo EČV: T., ktoré bolo v čase vzniku poistnej udalosti povinne zmluvne poistené u žalovanej ako poisťovateľa. Tieto skutočnosti neboli v konaní sporné. Nesporným bolo v konaní aj to, že poškodený si uplatnil nároky na náhradu škody proti žalovanej. Žalovaná ako poisťovateľ ukončila likvidáciu poistnej udalosti ako totálnu škodu dňa 15.02.2023 a uhradila poškodenému sumu 585,47 eur (t.j. ako náhradu škody za zničené osobné motorové vozidlo). Z potvrdenia uskutočnenia prevodu zo dňa 05.06.2023 vyplynulo, že suma 585,47 eur bola poškodenému zaplatená dňa 16.02.2023. V oznámení o totálnej škode zo dňa 30.12.2022 žalovaná oznámila poškodenému, že náklady na opravu vozidla presiahli hodnotu ekonomickej opraviteľnosti vozidla, preto bude škodová udalosť zlikvidovaná ako neekonomická oprava - totálna škoda. Medzi stranami bolo ďalej nesporné, že poškodený si v súvislosti so vzniknutou poistnou udalosťou prenajal u žalobcu dňa 21.12.2022 náhradné motorové vozidlo po dobu likvidácie poistnej udalosti. Náhradné motorové vozidlo bolo poškodenému pristavené podľa jeho požiadaviek v Detve dňa 21.12.2022 a vrátené bolo v Detve dňa 21.02.2023. Medzi poškodeným a žalobcom bola dňa 21.12.2022 uzatvorená nájomná zmluva na náhradné vozidlo, v zmysle ktorej žalobca prenajal poškodenému náhradné vozidlo (Ford C-Max) za cenu vo výške 55 eur denne na dobu od 21.12.2022 do 04.01.2023. Dodatkom č. 1 bol nájom predĺžený do 12.01.2023 a dodatkom č. 2 bol nájom predĺžený do 28.02.2023 s tým, že predmet nájmu bolo možné vrátiť aj predčasne. Faktúrou č. 20230212 zo dňa 23.02.2023 na sumu 3.564,98 eur žalobca vyfakturoval poškodenému prenájom náhradného motorového vozidla Ford C-Max za obdobie od 21.12.2022 do 21.02.2023. V cene bol zahrnutý prenájom v sume 3.465 eur (55 eur x 63 dní), odovzdanie vozidla mimo sídla prenajímateľa v sume 49,99 eur a prevzatie vozidla mimo sídla prenajímateľa v sume 49,99 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23.02.2023 poškodený

postúpil na žalobcu "všetky svoje práva a nároky voči dlžníkovi KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group... vyplývajúce zo škodovej/poistnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.12.2022 na základe poisťnej zmluvy/návrhu poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX a vzniknuté v súvislosti so zmluvou o poistení, najmä, ale nie výlučne nároky na poistné plnenie, náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia, vyplývajúcej z predmetnej udalosti". Postúpenie pohľadávky bolo žalovanej oznámené poškodeným listom zo dňa 23.02.2023. Výzvou zo dňa 24.03.2023 žalobca vyzval žalovanú na úhradu poistného plnenia za náhradné motorové vozidlo vo výške 3.564,98 eur. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 13.04.2023 žalovaná oznámila žalobcovi, že mu poskytne plnenie vo výške 489,98 eur s tým, že za primeranú dobu zapožičania náhradného vozidla považovala dobu 13 dní od 21.12.2022 do 02.01.2023 (oznámenie o totálnej škode bolo dňa 30.12.2022) a za primeranú cenu nájmu považovala sumu 30,- eur za deň s DPH. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba nie je dôvodná.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 2 písm. g), § 4 ods. 2, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., § 427 ods. 1, 2, § 428, § 442 ods. 1, 3, § 443, § 524 ods. 1, 2, § 580, § 581 ods. 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Aplikáciou citovaných ustanovení právnych predpisov na zistený skutkový stav dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobe žalobcu nemožno vyhovieť, pretože žalobca v konaní nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na to, že podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu vyplýva žalobou uplatňovaný nárok, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo sporových strán nenamieta. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vedie vždy k zamietnutiu jeho žaloby. Aktívnu vecnú legitímáciu v konaní je pritom možné nadobudnúť aj postúpením pohľadávky, ktorá je predmetom sporu. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania (aktívnej) vecnej legitímácie v konaní zaťažuje žalobcu.

4. V danej veci mal potom súd prvej inštancie za nesporné, že dňa 18.12.2022 vznikla poistná udalosť na motorovom vozidle EČV: S., ktorého majiteľom v čase vzniku poisťnej udalosti bol A. Ž., C.. XX.XX.XXXX, S. P. M. X. Za škodu na vozidle poškodeného zodpovedalo vozidlo EČV: T., ktoré bolo v čase vzniku poisťnej udalosti povinne zmluvne poistené u žalovanej ako poisťovateľa. Za nesporné mal aj to, že poškodený si uplatnil nároky na náhradu škody proti žalovanej a že žalovaná ako poisťovateľ ukončila likvidáciu poisťnej udalosti ako totálnu škodu dňa 15.02.2023 a uhradila poškodenému sumu 585,47 eur (t. j. ako náhradu škody za zničené osobné motorové vozidlo). V ďalšom súd prvej inštancie uviedol, že škoda bola poškodenému A. Ž. spôsobená v súvislosti s prevádzkou dopravného prostriedku - osobného motorového vozidla, pričom zodpovednosť za škodu sa v takom prípade riadila ustanoveniami § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov. Predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti sú: (i) udalosť vyvolaná osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, (ii) vznik škody a (iii) príčinná súvislosť medzi danou udalosťou a vznikom škody. Ide o tzv. objektívnu zodpovednosť, pri ktorej sa nevyžaduje zavinenie škodcu a dokonca ani existencia protiprávneho úkonu. To však neznamena, že škoda spôsobená prevádzkou dopravného prostriedku nemôže byť zavinená. Zavinenie však nie je podmienkou vzniku tejto zodpovednosti. Môže mať však význam najmä pri strete prevádzok (pozri § 431 Občianskeho zákonníka). Zodpovednosť za škodu podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka spočíva v tom, že ide o zodpovednosť za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku. Medzi osobitnou povahou prevádzky a medzi spôsobenou škodou musí byť príčinná súvislosť. Osobitná povaha prevádzky dopravného prostriedku spočíva v tom, že z tejto prevádzky vyplýva pre okolitý svet zdroj zvýšeného nebezpečenstva v súvislosti s činnosťou a pohybom dopravného prostriedku. Zdroju zvýšeného nebezpečenstva nemožno čeliť ani vhodnými opatreniami technického charakteru pri udržiavaní dopravných prostriedkov v stave spôsobilom na riadne užívanie, ani riadnym spôsobom ich užívania v súlade s príslušnými pravidlami premávky. Zdroje zvýšeného nebezpečenstva spočívajú často v skutočnostiach, na ktoré prevádzkovateľ ani vodič nemôžu vplývať (napr. materiálové vady, únava materiálu, zlyhanie ovládacieho mechanizmu a pod.). Preto je odôvodnená objektívna zodpovednosť. V záujme ochrany tretích (nezúčastnených) osôb sa riziko z prevádzky prenáša výlučne len na prevádzkovateľa. U prevádzkovateľa motorového vozidla je toto riziko znášania následkov zodpovednosti za škody spôsobené ich prevádzkou zmiernené tým, že každý prevádzkovateľ je zo zákona poistený pre prípad vzniku svojej zodpovednosti za škodu spôsobenú

prevádzkou motorového vozidla podľa zákona č. 381/2001 Z. z. (porovnaj CIRÁK, Ján a kol. Občiansky zákonník - komentár. Iura Edition. Wolters Kluwer s.r.o. Dostupné v Systéme ASPI).

5. Súd prvej inštancie následne poukázal na to, že v danej veci boli splnené všetky predpoklady vzniku osobitnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku: (i) škodová udalosť bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky osobného motorového vozidla EČV: T., ktoré bolo v čase vzniku poistnej udalosti povinne zmluvne poistené u žalovanej ako poisťovateľa, (ii) poškodenému A. Ž. vznikla škoda spočívajúca jednak v poškodení jeho osobného motorového vozidla EČV: S. (vo výške 585,47 eur), jednak v nákladoch na prenájom náhradného motorového vozidla, (iii) medzi škodovou udalosťou a vznikom škody existovala priama, bezprostredná a ničím neprerušená príčinná súvislosť. Súd preto uzavrel, že poškodenému A. Ž. tak vznikol nárok na náhradu škody priamo proti žalovanej ako poisťovateľovi v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. Ostatne, vznik škody na strane poškodeného a zodpovednosť žalovanej ako poisťovateľa za vzniknutú škodu v konaní ani neboli sporné (neboli zo strany žalovaného spochybnené).

6. Súd v ďalšom uviedol, že okrem náhrady škody za poškodenie motorového vozidla má poškodený nárok na náhradu nákladov na prenájom náhradného vozidla (prevyšujúcich náklady na prevádzku vlastného vozidla) v rozsahu, v akom boli náklady nutne a účelne vynaložené na prenájom náhradného vozidla, zodpovedajúceho parametrom pôvodného (poškodeného) motorového vozidla, z užívania ktorej bol poškodený vylúčený po určitú dobu (najmä počas opravy poškodeného motorového vozidla). Rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Preto pri určení skutočnej škody je treba ju stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (napríklad dohodnutou s osobou poskytujúcou náhradné vozidlo) v akejkoľvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.06.2016 sp. zn. 3M Cdo 3/2015). V prípade tzv. totálnej škody na vozidle má poškodený nárok na náhradu nákladov na prenájom náhradného vozidla za obdobie do ukončenia šetrenia škodovej udalosti, resp. do vyplatenia náhrady škody (poistného plnenia), keďže až do tohto času pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady (porovnaj nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.02.2023 sp. zn. III. ÚS SR 602/2022).

7. Súd poukázal na to, že podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka má poškodený nárok na náhradu skutočnej škody a ušlého zisku. Pojem "skutočná škoda" je potrebné interpretovať tak, že musí ísť o zmenšenie majetkového stavu poškodeného, či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného. Nepostačuje zvýšenie pasív. Ak dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na ich náhradu z titulu zodpovednosti tretej osoby za škodu, pretože mu škoda zatiaľ nevznikla; samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh nie je totiž skutočnou škodou ani ušlým ziskom. Škoda by vznikla až zaplatením pohľadávky (porovnaj Števček, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 1621).

8. Vyššie uvedené s ohľadom na konkrétne okolnosti prejednávaneho prípadu, potom podľa súdu prvej inštancie znamenalo, že poškodenému A. Ž. mohla vzniknúť škoda (spočívajúca vo vynaložení nákladov na prenájom náhradného vozidla) až úhradou faktúry č. XXXXXXXXX vystavenej žalobcom dňa 23.02.2023 na sumu 3.564,98 eur. Samotná existencia pohľadávky žalobcu voči poškodenému z tejto faktúry nie je skutočnou škodou ani ušlým ziskom poškodeného. Pokiaľ poškodený dlžnú čiastku žalobcovi neuhradil, nemôže si poškodený (a ani žalobca ako jeho právny nástupca) úspešne uplatňovať nárok na jej náhradu z titulu zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., pretože mu doposiaľ žiadna škoda nevznikla.

9. Súd prvej inštancie potom poukázal na to, že v písomných podaniach žalobcu (návrh na vydanie platobného rozkazu a vyjadrenie k odporu žalovanej) sa nenachádzalo skutkové tvrdenie o úhrade predmetnej faktúry č. XXXXXXXXX zo dňa 23.02.2023 poškodeným. Žalobca úhradu tejto faktúry ani nepreukázal žiadnym listinným dôkazom. Žalovaná vo svojej duplike zo dňa 14.11.2023 namietla, že žalobca doposiaľ nepreukázal úhradu predmetnej faktúry poškodeným, a teda nepreukázal vznik škody a tým ani svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní. Žalobca na túto procesnú obranu žalovanej žiadnym spôsobom nereagoval, a to až do dňa 12.02.2024, kedy súdu doručil e-mailové podanie bez autorizácie podľa osobitného predpisu, ku ktorému bola pripojená dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 23.02.2023. Žalobca teda doručil tento listinný dôkaz súdu menej ako jeden deň pred

pojednávaniu dňa 13.02.2024, resp. toto e-mailové podanie žalobcu bez autorizácie podľa osobitného predpisu bolo v zmysle § 125 ods. 2 Civilného sporového poriadku žalobcom doplnené až priamo na pojednávaní dňa 13.02.2024. Súd preto na skutkové tvrdenie žalobcu ohľadom úhrady predmetnej faktúry poškodeným a na predmetný listinný dôkaz (dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 23.02.2023) neprihliadol, pretože išlo o prostriedky procesného útoku uplatnené v rozpore so sudcovskou koncentráciou konania, ktorá je zakotvená v ustanovení § 153 Civilného sporového poriadku. V zmysle tohto ustanovenia sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Žalobca mal možnosť uplatniť uvedené prostriedky procesného útoku (skutkové tvrdenie a listinný dôkaz) už skôr v priebehu konania, pričom žalobca ani neuviedol žiadne také dôvody, ktoré by mu bránili v skoršom predložení týchto prostriedkov procesného útoku. Žalobca bol pritom po celý čas zastúpený advokátom ako osobou znalou práva. Súd v tejto súvislosti poukázal na to, že duplika žalovanej bola žalobcovi doručená už dňa 12.01.2024. Žalobca tak mal dostatočný časový priestor na to, aby na procesnú obranu žalovanej včas reagoval. Napriek tomu žalobca na túto procesnú obranu žalovanej reagoval až jeden deň pred pojednávaním, resp. priamo na pojednávaní dňa 13.02.2024, na ktorom súd vyhlásil rozsudok. Ak by pritom žalobca postupoval starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (a so zreteľom na to, že súd v zmysle § 179 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozhoduje spravidla na jedinom pojednávaní), uplatnil by tieto prostriedky procesného útoku skôr. Z uvedených dôvodov súd na tieto prostriedky procesného útoku neprihliadol, keďže prihliadnutie na ne by si vyžiadalo vykonanie ďalších úkonov zo strany súdu a s najväčšou pravdepodobnosťou aj odročenie pojednávania nariadeného na termín dňa 13.02.2024. Súd by totiž musel vytvoriť žalovanej dostatočný priestor na oboznámenie sa so skutkovým tvrdením a listinným dôkazom a na zaujatie stanoviska k nim (porovnaj čl. 9 CSP), čo by si vyžiadalo odročenie pojednávania. V zmysle § 178 ods. 2 Civilného sporového poriadku by mal súd poskytnúť žalovanej dostatok času na prípravu na pojednávanie, a to spravidla najmenej päť dní. Len takýto postup súdu by bol v súlade so zásadou rovnosti strán sporu (porovnaj čl. 6 CSP).

10. Napriek vyššie uvedenému, súd prvej inštancie dodal, že ak by na skutkové tvrdenie žalobcu ohľadom úhrady predmetnej faktúry poškodeným a na predmetný listinný dôkaz (dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 23.02.2023) aj prihliadol, dospel by k rovnakému záveru, že žalobca svoje dôkazné bremeno ohľadom preukázania aktívnej vecnej legitímácie v konaní neunesol. Žalobcom predložená fotokópia zmluvy o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 23.02.2023 totiž podľa názoru súdu úhradu predmetnej faktúry nepreukazovala. Súd prvej inštancie súhlasil s tým, že aj započítanie vzájomných pohľadávok je vo svojej podstate formou úhrady pohľadávky, avšak v danej veci zo strany žalobcu absentovali skutkové tvrdenia o tom, akou pohľadávkou disponoval poškodený voči žalobcovi (a v akej výške). V predloženej fotokópii zmluvy o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 23.02.2023 je táto informácia "zabílená", takže ani z tohto listinného dôkazu nebolo možné túto skutočnosť zistiť. Súd potom nevedel vyhodnotiť, či takáto pohľadávka poškodeného voči žalobcovi v rozhodnom čase existovala (či išlo o existujúci nárok vyplývajúci z platného a účinného právneho úkonu), a v nadväznosti na to teda ani nevedel ustáliť, či je predmetná dohoda o započítaní pohľadávok zo dňa 23.02.2023 platný a účinný právny úkon. Súd napr. nevedel vyhodnotiť, či je táto dohoda dostatočne určitá a zrozumiteľná (tento nedostatok spôsobuje v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútnu neplatnosť právneho úkonu), resp. či bolo započítanie pohľadávok vykonané v súlade s podmienkami stanovenými v § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pokiaľ nebola zo strany žalobcu v tomto konaní preukázaná existencia platného a účinného započítania pohľadávok na základe spornej dohody o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 23.02.2023, potom nebola preukázaná ani úhrada predmetnej faktúry č. XXXXXXXX zo dňa 23.02.2023, a teda ani vznik škody. Súd preto uzavrel, že nakoľko žalobca v tomto konaní nepreukázal vznik škody, potom nemohol byť ani aktívne vecne legitímovaný (ako právny nástupca poškodeného) na uplatňovanie žalobou uplatneného nároku. Vyššie uvedené závery o neunesení dôkazného bremena ohľadom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní súd predniesol aj na pojednávaní už v rámci prednesu predbežného právneho posúdenia v zmysle § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku, avšak žalobca napriek tomu na predbežné právne posúdenie súdu nereagoval, t.j. nedoplnil svoje skutkové tvrdenia a ani nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov (a v tejto súvislosti ani nepožiadal o odročenie pojednávania).

11. Záverom súd prvej inštancie dodal, že samotná existencia (identifikácia) pohľadávky poškodeného voči žalobcovi podľa názoru konajúceho súdu nemohla predstavovať obchodné tajomstvo v zmysle § 17 a nasl. Obchodného zákonníka, keďže za obchodné tajomstvo sa považujú iba také skutočnosti obchodnej, výrobnjej alebo technickej povahy súvisiace s podnikom, ktoré majú skutočnú alebo aspoň potenciálnu materiálnu alebo nemateriálnu hodnotu, nie sú v príslušných obchodných kruhoch bežne dostupné, majú byť podľa vôle majiteľa obchodného tajomstva utajené a majiteľ obchodného tajomstva zodpovedajúcim spôsobom ich utajenie zabezpečuje. Súdu nebolo zrejmé, akú potenciálnu materiálnu alebo nemateriálnu hodnotu by identifikácia tejto pohľadávky poškodeného voči žalobcovi mohla mať. Ak by však aj išlo o obchodné tajomstvo, samotná táto skutočnosť by nemala na rozhodnutie súdu žiaden vplyv, keďže existencia obchodného tajomstva by nič nemenila na povinnosti žalobcu tvrdiť rozhodujúce skutočnosti (bremeno tvrdenia) a povinnosti preukázať tieto skutočnosti zodpovedajúcimi dôkazmi (dôkazné bremeno). Žalobca sa nemohol zbaviť svojich procesných povinností (bremien) lakonickým poukazom na obchodné tajomstvo. Bolo teda len a len na žalobcovi, či sa v konkrétnom prípade rozhodne s odkazom na obchodné tajomstvo určité skutočnosti v konaní netvrdiť alebo nepreukazovať. V takom prípade však musel niesť prípadné následky s tým spojené v podobe neúspechu v spore. Keďže žalobca v konaní nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

13. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, príp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal na to, že dôvodom zamietnutia žaloby bola skutočnosť, že súd prvej inštancie uplatnil koncentráciu konania v zmysle ust. § 153 CSP, najmä z dôvodu že žalobca doložil listinný dôkaz - dohodu o započítaní pohľadávok zo dňa 23.02.202, z ktorej malo vyplývať uhradenie prenájmu a to deň pred pojednávaním emailom (súdu aj protistrane) a krátkou cestou na pojednávaní a súd to vyhodnotil, tak, že by sa vyžadovalo odročenie pojednávania vytyčeného na 13.02.2024. Žalobca v tomto smere uviedol, že žalovaná na pojednávaní dňa 13.02.2024 nenamietala doručenie dôkazu dohody o započítaní pohľadávok zo dňa 23.02.2023 deň pred pojednávaním a nenamietala, žeby nebola splnená podmienka prípravy na pojednávanie (5 dňová lehota). Preto má žalobca za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaná v odpore vôbec nenamietala, resp. neuplatnila prostriedky procesnej obrany zameranej na to, či škoda právnenému predchodcovi vznikla (doloženie dokladu o úhrade), dokonca ani to, či je žalobca aktívne vecne legitimovaný v spore. Skutočnosti, ktoré nie sú namietané sa pritom považujú za nesporné. Tieto prostriedky procesnej obrany mala možnosť žalovaná použiť v odpore, no neuskutočnila tak, čo nemôže byť na ťarchu žalobcu. Prvý prostriedok procesnej obrany zo strany žalovanej v časti aktívnej vecnej legitímácie a rozporovanie úhrady faktúry č. 20230212 nastalo až vo vyjadrení žalovanej zo dňa 14.11.2023, čo bolo žalobcovi doručené spolu s predvolaním na pojednávanie. Právny zástupca žalobcu deň pred pojednávaním zaslal dohodu o započítaní pohľadávok a pri prvom možnom úkone - pojednávanie - krátkou cestou doručil dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok, ktorú súd z dôvodu koncentrácie konania nepripustil, hoci žalovaná zachovanie 5 dňovej lehoty na prípravu pojednávania nenamietala. Žalobca teda nemal inú možnosť, ako na pojednávaní (prvý úkon po tom, čo žalovaná túto procesnú obranu uskutočnila) doložiť súdu zápočet pohľadávok. Žalobca mal taktiež za to, že bola porušená rovnosť strán sporu, nakoľko procesnú obranu (v rozsahu legitímácie a vzniku škody), mohla žalovaná uskutočniť už v odpore, čo nenastalo, ale uplatnila ju až vo vyjadrení pred pojednávaním. Nakoľko súd skoncentroval konanie, nemal žalobca žiaden priestor, aby uplatnil svoje procesné prostriedky. Nie je možné zvýhodňovať jednu strany oproti druhej strane a to odkazom na koncentráciu konania. Žalobca si je vedomý, že súd nemusí prihliadať na také procesné útoky žalobcu, ktoré boli uplatnené neskôr, čím aby bolo možné rozhodnúť na prvom pojednávaní, ale nie v situácii, aká nastala v danom spore, kde žalovaná uviedla novoty a žalobca pri prvom úkone - vytyčenom pojednávaní uplatnil procesný útok, na ktorý súd neprihliadol z dôvodu sudcovskej koncentrácie, pričom však na pojednávaní tento dôkaz bol stranami sporu riešený. Súd prvej inštancie sa napriek tomu k dohode o započítaní predloženej žalobcom vyjadril s tým, že mal za to, že predložený dôkaz (na ktorý neprihliadal) nevedel ustáliť, či išlo o existujúci nárok vyplývajúci z platného a účinného právneho úkonu (z dôvodu zabielenia čl. II tejto dohody) pričom koncentráciou konania súd znemožnil žalobcovi predložiť dôkaz - predloženie „nezabielenej“ dohody o započítaní pohľadávok a tým súdu preukázať úhradu pohľadávky. K námietke žalovanej ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vyplývajúcu z postúpenia pohľadávky, žalobca uviedol, že zmluva o postúpení pohľadávky má všetky náležitosti, ktorými je jednoznačne určiteľná a nezameniteľná. Preto nerozumie

argumentácii žalovanej v podobe nedostatočnej určiteľnosti predmetu postúpenia Sama žalovaná si ju nezamenila so žiadnou inou poistnou udalosťou a „fundovane“ sa vyjadrila k okolnostiam vzniku poistnej udalosti, takže pohľadávku na základe uvedeného dokázala presne identifikovať. Žalobca má za to, že z dohody je zrejmä výška vzájomných pohľadávok, vyplývajúcich z čl. III. dohody, kde je čiastka 3.564,98 eur uvedená, takže má za to, že škoda vznikla a bola preukázaná.

14. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Poukázala na to, že tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaná na pojednávaní dňa 13.02.2024 nenamietala, že jej zo strany žalobcu bola doručená dohoda o započítaní pohľadávok zo dňa 23.02.2023 a taktiež, že nebola splnená podmienka prípravy na pojednávanie (5 dňová lehota) sú z hľadiska uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania podľa ust. § 153 CSP úplne irelevantné. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na účelové správanie žalobcu, ktorý danú dohodu o započítaní pohľadávok zaslal žalovanej a súdu až deň pred vytyčením pojednávaním (t.j. 12.02.2024 o 12:53 hod.), pričom žalobca ktorý bol po celý čas zastúpený advokátom ako osobou znalou práva teda nadobudol vedomosť, že žalovaná vzniesla námietku jeho aktívnej vecnej legitímácie ešte dňa 12.01.2024 (t.j. viac ako mesiac pred vytyčením pojednávaním), kedy mu bola doručená duplika žalovanej zo dňa 14.11.2023, v ktorej bola zo strany žalovanej táto námietka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vznesená. Žalovaná dodala, že ani nevidela dôvod na to, aby po tom, čo jej bola zo strany žalobcu deň pred vytyčením pojednávaním dňa 12.02.2024 o 12:53 hod. e-mailom doručená predmetná dohoda o započítaní pohľadávok, mala akýkoľvek dôvod namietat, že nebola splnená podmienka prípravy na pojednávanie (5 dňová lehota), nakoľko žalovaná danú dohodu a započítaní pohľadávok považovala v zásade z rovnakých dôvodov, aké uviedol aj súd za absolútne neplatný právny úkon. Žalovaná taktiež považuje za úplne bezpredmetnú a irelevantnú argumentáciu žalobcu, že žalovaná už v jej odpore vôbec nenamietala resp. neuplatnila prostriedky procesnej obrany zamerané na to, či škoda právnemu predchodcovi žalobcu vznikla a či je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v tomto konaní. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na to, že súd uznesením zo dňa 30.10.2023, č.k. 52C/52/2023-70 v zmysle ust. § 167 ods. 4 CSP v 15 dňovej lehote vyzval žalovanú na vyjadrenie sa k replike žalobcu, pričom žalovaná sa podaním zo dňa 14.11.2023 v tejto 15 dňovej lehote stanovenej súdom vyjadrila k replike žalobcu, a v rámci tohto svojho podania taktiež vzniesla aj námietku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní. Argumentácia žalobcu, že žalovaná uplatnila prostriedky procesnej obrany týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcu až v jej duplike zo dňa 14.11.2023 je navyše úplne irelevantná aj z toho hľadiska, že ako aj súd poznamenal v bode 30. jeho rozsudku, tak skúmanie či už aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého konania, a súd skúma vecnú legitímáciu vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo sporových strán nenamietala. Žalovaná podporne poukázala napr. na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústavný súd“) zo dňa 11.10.2023, č.k. I. ÚS 535/2023-35, ktorý v tomto rozhodnutí v súvislosti s uplatňovaným sudcovskej koncentrácie konania okrem iného uviedol, že „Sťažovateľ bol v predmetnom konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorého úlohou v predmetnom konaní je chrániť jeho záujmy prostredníctvom správnej (a včasnej) aplikácie procesnoprávných i hmotnoprávných predpisov. Z odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov (najmä bod 17.1. napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) nevyplýva a sťažovateľ ani nenamietal, že od začatia predmetného konania do 24. októbra 2019 nemal priestor uviesť skutkové tvrdenia a navrhovať dôkazy. Mohol tak urobiť v návrhu na vydanie platobného rozkazu, vo vyjadrení k odporu, vyjadrení k duplike a na pojednávaní konanom 24. októbra 2019. Ústavný súd už napr. v uznesení č.k. I. ÚS 33/2021- z 26. januára 2021 v súvislosti s údajnou nezákonnou koncentráciou konania zdôraznil, že účelom a zmyslom koncentrácie v civilnom sporovom konaní (§ 153 a § 154 CSP) je najmä prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonomie vrátane rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Toto je pravidlo lex generalis. Neaplikuje sa, ak osobitná právna úprava poskytuje strane sporu lehotu na vykonanie určitého procesného úkonu. Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné, pretože by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na nariadenie ďalšieho pojednávania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného úkonu a prostriedkov procesnej obrany vyhodnocu je v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Sudcovská koncentrácia konania podľa § 153 CSP (na rozdiel od zákonnej koncentrácie konania) je teda v diskrečnej právomoci súdu.“

Žalovaná v súvislosti s vyššie citovaným rozhodnutím ústavného súdu poukázala aj na správanie žalobcu popísané v bode 39. rozsudku súdu, keď súd v rámci prednesu predbežného právneho posúdenia v zmysle § 181 ods. 2 CSP uviedol jeho závery o neunesení dôkazného bremena ohľadne aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní pred súdom, pričom žalobca napriek tomu na predbežné právne posúdenie súdu nereagoval, t.j. nedoplnil svoje skutkové tvrdenia a ani nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov (a v tejto súvislosti ani nepožiadal o odročenie pojednávania). Žalobca teda nielenže v období od 12.01.2024, kedy mu bola doručená duplika žalovanej zo dňa 14.11.2023 v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním dňa 13.02.2024 riadnym spôsobom nepreukázal úhradu predmetnej faktúry za nájom náhradného vozidla č. 20230212 zo dňa 23.02.2023 poškodeným, čím by bol býval žalobca preukázal jeho aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní, ale ani na pojednávaní dňa 13.02.2024 po tom, čo súd uviedol jeho predbežné právne posúdenie, teda žalobca neuviedol žiadne relevantné skutkové tvrdenia, ako ani nepredložil resp. nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov, ktoré by preukazovali jeho aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní. V zmysle vyššie uvedených skutočností preto v žiadnom prípade taktiež nemožno ani súhlasiť s tvrdeniami žalobcu, že tým, že súd uplatnil sudcovskú koncentráciu konania, mala byť akýmkoľvek spôsobom porušená rovnosť sporových strán. Podľa názoru žalovanej navyše sám žalobca svojím správaním, keď dňa 12.02.2024 deň pred pojednávaním doručil žalovanej a súdu predmetnú dohodu o započítaní pohľadávok potvrdil, že si musel byť vedomý toho, že z hľadiska jeho prípadného úspechu v spore bolo z jeho strany nevyhnutné preukázať aj jeho aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní (odhliadnuc od toho, že ako uviedol v bode 37. odôvodnenia rozsudku súd, tak žalobca bol počas celého konania zastúpený advokátom). Žalovaná preto v tomto smere považuje za úplne irelevantnú aj argumentáciu žalobcu, že ten mohol preukázať jeho aktívnu vecnú legitímáciu až na pojednávaní. Žalobca sa preto podľa názoru žalovanej nemôže žiadnym spôsobom odvolávať na to, že súd mal voči nemu akýmkoľvek spôsobom porušiť zásadu rovnosti strán, keď súd v rámci jeho diskrečnej právomoci uplatnil sudcovskú koncentráciu konania, nakoľko žalobca jeho prostriedky procesného útoku neuplatnil včas. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, že súd mal uplatnením sudcovskej koncentrácie žalobcovi znemožniť predloženie „nezabielenej“ dohody o započítaní pohľadávok a tým súdu preukázať úhradu faktúry za nájom náhradného vozidla, žalovaná poukázala na správanie žalobcu, z ktorého možno vyvodiť, že žalobca na pojednávaní dňa 13.02.2024 ani nemal v úmysle predložiť súdu „nezabielenú“ dohodu o započítaní pohľadávok a tým prípadne súdu preukázať úhradu faktúry za nájom náhradného vozidla, nakoľko žalobca sa odvolával na to, že existencia (identifikácia) pohľadávky poškodeného voči žalobcovi predstavuje obchodné tajomstvo podľa ust. § 17 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorú z tohto dôvodu podľa názoru žalobcu nebolo možné identifikovať. Podľa žalovanej sa tak teraz jedná o účelové tvrdenie žalobcu uvedené v jeho odvolaní, že súd mal uplatnením sudcovskej koncentrácie žalobcovi znemožniť predloženie „nezabielenej“ dohody o započítaní pohľadávok a tým súdu preukázať úhradu faktúry za nájom náhradného vozidla. V súvislosti s rozsudkami doloženými žalobcom k jeho odvolaniu má žalovaná za to, že vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu v súvislosti s preukázaním jeho aktívnej vecnej legitímácie a uplatnením sudcovskej koncentrácie v konaní pred súdom prvej inštancie, na tieto rozsudky už nemožno prihliadať. Ide teda o novotu v odvolacom konaní, pričom žalobca mohol tieto rozsudky bez všetkého doložiť už v konaní na súde prvej inštancie, keby bol býval postupoval v súlade so zásadou hospodárnosti a starostlivosti. Žalovaná navyše nad rámec poukázala aj na to, že vzájomné započítanie pohľadávky žalobcu na úhradu faktúry za nájom náhradného vozidla a pohľadávky poškodeného na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky na úhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla voči žalovanej ako poisťovni, ani nemožno považovať za spôsob úhrady faktúry za nájom náhradného vozidla zo strany poškodeného, a takúto judikatúru súdov, ktorá prakticky spôsob zániku záväzku „započítaním“ stotožňuje so spôsobom zániku záväzku „splnením“, možno podľa názoru žalovanej považovať za prekonanú a neudržateľnú. Samotný inštitút „započítania“ je totiž upravený v ust. § 580 a ust. § 581 Občianskeho zákonníka, ktoré sa z hľadiska systematického členenia noriem Občianskeho zákonníka nachádzajú v šiestom oddieli s názvom „Zánik záväzkov“. Inštitút započítania je teda napr. popri „splnení dlhu“, ktoré je upravené v ust. § 559 až ust. § 569 Občianskeho zákonníka jeden zo spôsobov, resp. jedna z foriem zániku záväzkov, a spôsob zániku záväzku „započítaním“ tak nemožno stotožňovať so spôsobom zániku záväzku „splnením“. Totiž v opačnom prípade, ak by sme akceptovali, že započítanie vzájomných pohľadávok = zaplatenie dlhu, tak samotný inštitút „započítania“ by sa podľa názoru žalovaného stal nadbytočným resp. obsolentným a stal by sa tak v zásade aj nerozlíšiteľným od zániku záväzku „splnením“ podľa ust. § 559 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ak by teda aj žalobca bol býval v tomto konaní riadne a včas preukázal, že záväzok poškodeného voči žalobcovi vyplývajúci z faktúry za prenájom náhradného vozidla zanikol na základe vzájomného započítania pohľadávok, t.j. iným spôsobom ako splnením resp. reálnym poskytnutím finančných prostriedkov zo strany poškodeného,

tak žalovaná má za to, že na strane poškodeného by aj tak nebolo možné hovoriť o existencii žiadnej škody v podobe nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) v jeho rozsudku zo dňa 23.08.2023, spis. zn. 40bdo/30/2022 jasne odlíši spôsob zániku záväzkov „započítaním“ od spôsobu zániku záväzkov „splnením“, keď v tejto súvislosti uviedol, že „ Najvyšší súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že pre účely právneho posúdenia tejto otázky v posudzovanom spore, je potrebné rozlišovať samotnú Kúpnu zmluvu a následne dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok, ktorá je síce formálne súčasťou Kúpnej zmluvy (v jej čl. III), avšak pre účely posúdenia odporovateľnosti je potrebné ju posúdiť ako samostatný právny úkon. Uvedená dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok nie je totiž podstatnou súčasťou Kúpnej zmluvy, nepredstavuje ani dohodu o spôsobe úhrady kúpnej ceny (predstavuje dohodu o zániku záväzku na zaplatenie kúpnej ceny iným spôsobom ako splnením) a ako taká predstavuje samostatný právny inštitút. “ Žalovaná taktiež poukázala na to, že nie je ani v rozpore s princípom právnej istoty, pokiaľ dôjde v rámci rozhodovania súdov k objaveniu nových argumentov, ktoré majú za následok, že určitá právna otázka, ktorá sa doposiaľ posudzovala určitým spôsobom, sa bude od objavenia týchto nových argumentov v rámci súdnej praxe posudzovať inak. Žalovaná napokon v tejto súvislosti poukázala, že v danom prípade ide o právny názor najvyššieho súdu, ktorý je vrcholným orgánom výkonu súdnictva, a okrem iného v rozsahu svojej právomoci zabezpečuje aj jednotný výklad zákonov súdmi, pričom žalobca v jeho odvolaní poukazuje len na rozsudky krajských súdov. Napokon aj v odbornej literatúre sa v súvislosti s rozlišovaným medzi spôsobom zániku záväzkov „započítaním“ a spôsobom zániku záväzkov „splnením“ možno stretnúť s názorom, že „ Započítanie pohľadávok nemožno považovať, ako sa to často deje, za nejaký iný spôsob alebo formu splnenia dlhu, ale za spôsob zániku nesplneného záväzku, pri ktorom naopak dvojité plnenie odpadá (povinnosť plniť zaniká), a preto právnu úpravu splnenia dlhu (záväzku) nemožno analogicky použiť na započítanie pohľadávok. “(Fekete. I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, s. 1273). Žalovaná v súvislosti s vyššie uvedeným rozlišovaným medzi spôsobom zániku záväzkov „započítaním“ a spôsobom zániku záväzkov „splnením“ napokon podporne poukázala napr. aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 08.12.2021, sp. zn. 28 Cdo 2829/2021-470, ktorý v tejto súvislosti okrem iného aj uviedol, že „Není pochyb o tom, že jedním ze způsobu zániku záväzku je jeho řádné splnění (srov. § 1908 odst. 1 o. z.; z rozhodovací praxe napr. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. 33 Cdo 5501/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2019, sp. zn. 25 Cdo 347/2019). Započtení je pak jedním z možných způsobu zániku vzájemné se kryjících pohledávek věřitele a dlužníka; předpokladem zániku pohledávek započtením je mimo jiné právní jednání směřující k započtení (jednostranné či dvoustranné), které vyhovuje požadavkum na právní jednání podle § 551 až § 553 o. z. (srov. napr. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 8.2020, sp. zn. 32 Cdo 565/2019, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2475/2019, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1022/2020). V případě započtení pritom nedochází k žádnému plnění, nejde tedy o zánik záväzku splnením, ale o i iný druh zániku záväzku (srov. napr. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29Cdo 4/2019, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 2435/2019, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 29 Cdo 4349/2015); proto právní úpravu splnění dlhu nelze analogicky použít na započtení pohledávek (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 32 Cdo 4320/2017) a opačné právní úpravu započtení nelze analogicky použít na splnění dlhu. Splnění a započtení jsou tedy dva různé způsobv zániku záväzku vyžadující naplnění odlišných skutečností a nelze je zameňovat.“

15. Žalobca k vyjadreniu žalovanej písomne uviedol, že rozhodnutia z Českej republiky, na ktoré žalovaná poukazuje vo svojom vyjadrení, riešia právnu otázku splnenia dlhu započítaním, nie náhradu škody a započítanie. Nikde nie je uvedené, že by škoda nevznikla započítaním pohľadávok. Ide tak o iný skutkový stav, ktorý nie je aplikovateľný na tento spor.

16. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, nakoľko pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, bolo potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

17. Odvolací súd sa v danej veci stotožňuje so súdom prvej inštancie v tom, že v prvom rade bolo potrebné vyriešiť otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, a teda ustáliť, či na

neho poškodený (p. A. Ž.) platne postúpil žalovanú pohľadávku, resp. či táto v čase postúpenia skutočne existovala. Preto boli v tomto smere smerodajné závery, že žalobca bol povinný preukázať existenciu a platné nadobudnutie (postúpenie od poškodeného) žalovanej pohľadávky. V tomto smere sa potom odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že „poškodený má okrem náhrady škody za poškodenie motorového vozidla nárok aj na náhradu nákladov na prenájom náhradného vozidla (prevyšujúcich náklady na prevádzku vlastného vozidla) v rozsahu, v akom boli náklady nutne a účelne vynaložené na prenájom náhradného vozidla, zodpovedajúceho parametrom pôvodného (poškodeného) motorového vozidla, z užívania ktorej bol poškodený vylúčený po určitú dobu (najmä počas opravy poškodeného motorového vozidla), pričom skutočnú škodu je potrebné stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (napríklad dohodnutou s osobou poskytujúcou náhradné vozidlo) v akejkoľvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.06.2016 sp. zn. 3 M Cdo 3/2015). V prípade tzv. totálnej škody na vozidle má poškodený nárok na náhradu nákladov na prenájom náhradného vozidla za obdobie do ukončenia šetrenia škodovej udalosti, resp. do vyplatenia náhrady škody (poistného plnenia), keďže až do tohto času pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady (viď nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.02.2023 sp. zn. III. ÚS SR 602/2022). Rovnako správne súd prvej inštancie (s ohľadom na charakter uplatneného nároku v podobe nákladov za prenájom náhradného vozidla) poukázal na to, že v danom prípade pojem "skutočná škoda" je potrebné interpretovať tak, že musí ísť o zmenšenie majetkového stavu poškodeného, či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného. Nepostačuje zvýšenie pasív. Ak dlžník (v danom prípade poškodený A. Ž.) nezaplatil dlžnú čiastku (v danom prípade nájomné za užívanie náhradného vozidla) svojmu veriteľovi (v danom prípade žalobcovi ako prenajímateľovi náhradného vozidla), nemôže úspešne uplatniť nárok na ich náhradu z titulu zodpovednosti tretej osoby (v danom prípade žalovanej) za škodu, pretože mu škoda zatiaľ nevznikla; samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh nie je totiž skutočnou škodou ani ušlým ziskom. Škoda by vznikla až zaplatením pohľadávky (porovnaj Števec, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 1621)“.

Inak povedané, v danom prípade by škoda poškodenému A. Ž. vznikla až zaplatením pohľadávky (nájomného za užívanie náhradného vozidla). Hoci zaužívaná interpretácia § 442 Občianskeho zákonníka býva kritizovaná najmä s poukazom na to, že je v rozpore s ustanovením čl. 11 ods. 1 Listiny ľudských práv a slobôd, pretože bez spravodlivého dôvodu poskytuje majetku škodcu vyššiu ochranu majetku poškodeného, v danom prípade vzhľadom na charakter tohto konkrétne uplatneného nároku („vynaložené náklady na náhradné vozidlo“) na vznik škody nepostačovalo len samotné prenajatie si náhradného vozidla poškodeným a vyfaktúrovanie nájomného jeho prenajímateľom, ale sa vyžadovala aj reálna úhrada tohto nájomného poškodeným prenajímateľovi tohto vozidla (musí ísť teda o vynaložené náklady). Tu totiž nejde o prípad (akoby tomu bolo napr. v prípade poškodenia samotného motorového vozidla, príp. škody na veci), kedy „škodu predstavujú nielen majetkové hodnoty, ktoré už boli, resp. majú byť poškodeným vynaložené, ale aj tie, ktoré bude potrebné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu“, príp. že „náhrada škody v peniazoch predstavuje majetkové hodnoty, ktoré je treba vynaložiť na uvedenie veci do pôvodného stavu, avšak výška škody nemusí byť určená len vyúčtovaním nákladov na jej opravu. Je možné vychádzať z porovnania hodnoty veci, akú mala v dobe poškodenia, oproti stavu po poškodení s prihliadnutím k rozsahu, v akom bola poškodená zásahom škodcu“. Možno teda uzavrieť, že v danom prípade (vzhľadom na charakter uplatneného nároku) škoda poškodenému (Vladimírovi Žuffovi) nevznikla už momentom prenajatia náhradného vozidla (príp. momentom vystavenia faktúry za nájomné), ale až momentom úhrady tohto nájomného (t.j. vynaložením nákladov na prenájom náhradného vozidla). Ak teda žalobca chcel preukázať platné nadobudnutie žalovanej pohľadávky a tým svoju aktívnu vecnú legitimitáciu v konaní (t.j. že táto pohľadávka na náhradu škody v podobe vynaložených nákladov poškodeného na prenájom náhradného vozidla v čase postúpenia existovala), bol povinný preukázať, že poškodený nájomné za prenájom náhradného vozidla v žalovanej výške prenajímateľovi vozidla skutočne uhradil.

18. V tomto smere potom žalobca deň pred pojednávaním doložil do spisu kópiu zmluvy o započítaní vzájomných pohľadávok (uzavretej medzi poškodeným A. Ž. a žalobcom), ktorou sa snažil túto skutočnosť preukázať, avšak súd prvej inštancie jej vykonanie ako dôkaz nepripustil s odkazom na uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania. Napriek tomu, že súd prvej inštancie tento dôkaz v konaní riadne (a postupom upraveným v CSP) nevykonal, prijal skutkový záver, že aj tak by nemal preukázané, že týmto spôsobom poškodenému dlh na nájomnom zanikol, keďže vzhľadom

na „zabielenie“ pohľadávky poškodeného, ktorá mala zaniknúť započítaním pohľadávky žalobcu voči poškodenému za nájom náhradného vozidla, nevedel posúdiť aká pohľadávka poškodeného bola voči pohľadávke žalobcu započítaná a teda či išlo o platné započítanie.

19. Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvej inštancie potom dospel k záveru, že súd prvej inštancie v danom prípade ohľadne tohto dôkazu nesprávne uplatnil sudcovskú koncentráciu konania a navyiac, ak tento dôkaz (Zmluvu o započítaní pohľadávok) nepripustil (a teda ho nevykonal), nemohol súčasne z neho vyvodzovať akýkoľvek skutkový záver (t.j. ak súd dôkaz nevykoná spôsobom predpísaným CSP, nemôže z takéhoto dôkazu prijímať žiadne skutkové závery).

20. Z obsahu spisu odvolací súd potom zistil, že žalobca podal na (upomínací) súd žalobu s tým, že dňa 18.12.2022 vznikla poisťná udalosť na motorovom vozidle poškodeného (A. Ž.), za ktorú zodpovedalo vozidlo, ktoré bolo v čase vzniku poisťnej udalosti povinne zmluvne poistené u žalovanej. Poškodený v súvislosti so vzniknutou poisťnou udalosťou si prenajal náhradné vozidlo počas doby likvidácie poisťnej udalosti, s čím mu vznikli súvisiace náklady. Poškodený následne postúpil žalovanú pohľadávku na žalobcu. Podľa článku VII. zmluvy o nájme motorového vozidla uzavretej medzi žalobcom a poškodeným bola splatnosť všetkých záväzkov (nájomné, náhrady vyplývajúce zo zmluvy a pod.) medzi zmluvnými stranami stanovená na najviac 7 dní odo dňa doručenia vyúčtovania, alebo faktúry. Faktúra alebo vyúčtovanie mohlo byť doručované aj prostredníctvom e-mailovej komunikácie. V prípade, ak zmluvné strany evidujú proti sebe záväzky, primárne sa na úhradu záväzkov použije zápočet pohľadávok, v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka. Žalovaná v odpore proti platobnému rozkazu namietala predovšetkým skutočnosť, že doba nájmu náhradného vozidla poškodeným bola účelná, nevyhnutná a primeraná len v celkovom rozsahu trvania 13 dní (a nie uplatnených 50 dní). Ďalej namietala to, že denná sadzba za prenájom náhradného vozidla bola medzi poškodeným a žalobcom dojednaná v neprimeranej výške, teda nie vo výške obvyklej ceny za prenájom vozidla rovnakej triedy v danom mieste a čase, ako bolo poškodené vozidlo. V ďalšom žalovaná potom už poukazovala len na preventívnu povinnosť každého predchádzať vzniku škodám podľa § 415 Občianskeho zákonníka, pričom mala za to, že poškodený pri zabezpečovaní prenájmu náhradného vozidla so žalobcom nekonal v súlade s požiadavkou vyplývajúcou z tohto ustanovenia. V závere podaného odporu namietala aj neopodstatnenosť úrokov z omeškania. K otázke aktívnej legitímácie žalobcu sa v odpore nevyjadřila. Žalobca sa následne písomne vyjadřil k podanému odporu. Po postúpení veci upomínacím súdom Mestským súdom Bratislava IV (dňa 23.10.2023), súd prvej inštancie uznesením z 30.10.2023 vyzval žalovanú, aby sa písomne vyjadřila k vyjadreniu žalobcu k podanému odporu. Toto uznesenie súd doručoval len žalovanej a iba v tomto uznesení v poučení poukázal na ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania. Žalovaná sa následne podaním zo 14.11.2023 (tzv. duplika) písomne vyjadřila k vyjadreniu žalobcu k odporu s tým, že až v tomto vyjadrení okrem iného spochybnila aj aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní s odkazom na § 4 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tomto smere namietala, že žalobca nepreukázal, že poškodený (Vladimír Žuffa) uhradil faktúru za prenájom náhradného vozidla a tvrdila, že pokiaľ žalobca nepreukáže, že zo strany poškodeného došlo k úhrade vyššie uvedenej faktúry za prenájom náhradného vozidla pred uzatvorením samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky, nemožno hovoriť o tom, že poškodenému vznikol voči žalovanej nárok na náhradu škody podľa § 4 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení, ktorý by bolo možné v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka postúpiť na žalobcu. Toto písomné vyjadrenie žalovanej (duplika) bolo žalobcovi doručené (dňa 12.01.2024) až spolu s predvolaním na pojednávanie na deň 13. februára 2024. Dňa 12.02.2024 (deň pred pojednávaním) právna zástupkyňa žalobcu s odkazom na vyjadrenie žalovanej zo dňa 14.11.2023 zaslala súdu e-mail, v ktorom uviedla, že žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaný, a zároveň pripojila kópiu dohody o započítaní pohľadávok zo dňa 23.02.2023 s tým, že túto dohodu predloží krátkou cestou súdu aj na vytyčenom pojednávaní. Zo zápisnice o pojednávaní z 13.02.2024 odvolací súd zistil, že sa ho zúčastnili obe sporové strany, kde právny zástupca žalobcu vo svojom prednese sa pridŕžoval svojich doterajších písomných podaní vo veci a poukázal na dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 23.02.2023. Zároveň kópiu tejto dohody krátkou cestou odovzdal súdu. Súd následne krátkou cestou túto listinu doručil zástupcovi žalovanej. Žalovaná vo svojom prednese sa tak isto pridŕžovala svojich doterajších písomných podaní a zotrvala na tom, že žalobca nie je v spore aktívne legitimovaný, nakoľko nepreukázal, že došlo k úhrade faktúry za prenájom vozidla. Následne súd oboznámil prítomných s výsledkami prípravy pojednávanie v zmysle § 181 ods. 2 CSP, v rámci toho súd uviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, a ktoré dôkazy nevykoná. Následne uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Potom súd pristúpil k vykonaniu dokazovania, kde zhrnul založené listinné dôkazy, medzi nimi nevyvímajúc dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 23.02.2023. Na otázku

súdu na strany sporu, či sú im známe všetky listinné dôkazy obsiahnuté v spise, či im boli doručované a či spochybňujú ich obsah, strany sporu zhodne uviedli, že sú im všetky listiny obsiahnuté v spise známe, a ich obsah nespochybňujú. S poukazom na uvedené, súd podľa § 204 CSP nevykonal dokazovanie čítaním resp. oboznámením listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu. Následne strany uviedli, že ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania nemajú. Preto súd vyzval strany na prednesenie záverečných rečí. Potom súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie, ktorým vyhlásil dokazovanie za skončené a následne vyhlásil rozsudok vo veci samej.

21. Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že žalovaná začala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu (z dôvodu nepreukázania úhrady nájomného za užívanie náhradného vozidla poškodeným) namietat až vo svojej duplike (vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k odporu) z 14.11.2023. Dovtedy túto vo svojich vyjadreniach nenamietala a namietala len dobu trvania a výšku nájomného za užívanie náhradného vozidla (vrátane uplatnenej výšky úrokov z omeškania). Podanie žalovanej obsahujúce námietku ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie bola žalobcovi doručená dňa 12.01.2024 (mesiac pred pojednávaním) spolu s predvolaním na pojednávanie, ktoré sa malo uskutočniť dňa 13.02.2024. Deň pred pojednávaním 12.02.2024 žalobca zaslal súdu kópiu dohody o započítaní pohľadávok, ktorou sa snažil preukázať platnosť postúpenia existujúcej pohľadávky, t.j. svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Z vyššie uvedeného prehľadu úkonov ďalej vyplynulo, že súd o uplatnení sudcovskej koncentrácie konania písomne poučil len žalovanú a to v rámci uznesenia z 30.10.2023, ktorým vyzval žalovanú, aby sa písomne vyjadrila k vyjadreniu žalobcu k podanému odporu. Žalobca o sudcovskej koncentracii konania písomne poučený nebol. Takéto poučenie nebolo súdom dané ani na pojednávaní konanom dňa 13.02.2024. Z obsahu zápisnice z pojednávania vyplynulo, že po prednese strán sporu, a po oboznámení prítomných s výsledkami prípravy pojednávania v zmysle § 181 ods. 2 CSP súd zhrnul založené listinné dôkazy, medzi ktoré zahrnul aj dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 23.02.2023 a vyzval strany, aby uviedli, či sú im známe všetky listinné dôkazy obsiahnuté v spise, či im boli doručované a či spochybňujú ich obsah. Obe strany sporu zhodne uviedli, že sú im všetky listiny obsiahnuté v spise známe, a ich obsah nespochybňujú. Preto súd podľa § 204 CSP nevykonal dokazovanie čítaním resp. oboznámením listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu. Paradoxne teda súd medzi dôkazy, ktoré označil za vykonané (a stranám známe) zaradil aj predmetnú dohodu o započítaní pohľadávok (zo zápisnice z pojednávania nevyplýva, že by tento dôkaz nevykonal z dôvodu uplatnenej sudcovskej koncentrácie konania), hoci v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že na tento dôkaz neprihliadol pre jeho oneskorené predloženie (v rozpore so sudcovskou koncentraciou konania). Po záverečných rečiach súd uznesením ukončil dokazovanie a vo veci vyhlásil rozsudok.

22. Odvolací súd má za to, že za daných okolností súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď neprihliadal na dôkaz predložený žalobcom - Dohodu o započítaní pohľadávok. V prvom rade (napriek tomu, že súd skúma vecnú legitímáciu sporových strán ex offio) žalovaná až do podania dupliky (14.11.2023) vo svojich doterajších podaniach aktívnu vecnú legitímáciu nenamietala, hoci od počiatku vedela, že primárnym poškodeným z poistnej udalosti bol p. A. Ž. a žalobca sa mal stať právnym nástupcom žalovanej pohľadávky titulom postúpenia. Keďže do podania dupliky žalovaná túto skutočnosť nenamietala (v odpore proti platobnému rozkazu namietala len dobu trvania nájmu a výšku nájomného za užívanie náhradného vozidla), išlo dovedy o nespornú skutočnosť. O námietke žalovanej ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu sa žalobca dozvedel až 12.01.2024 (mesiac pred pojednávaním - hoci bola súdu táto námietka doručená ešte v novembri 2023, žalobcovi ju doručil až v januári 2024 - pozn.), kedy mu bolo súdom doručené vyjadrenie žalovanej (duplika), a to bez výzvy, aby k nemu zaujal stanovisko, spolu s predvolaním na pojednávanie. Žalobca deň pred pojednávaním (t. j. v priebehu 1 mesiaca) predložil súdu dôkaz, ktorým sa snažil preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu (aj v zmysle uzavretej nájomnej zmluvy si zmluvné strany dohodli možnosť úhrady nájomného cestou započítania vzájomných pohľadávok - pozn. odvolacieho súdu). Za daných okolností (kedy od namietania vecnej legitímácie žalobcu po jej preukázanie žalobcom uplynul len 1 mesiac a s ohľadom na skutočnosť, že sám súd námietku vecnej legitímácie žalobcovi doručil až dva mesiace od jej obdržania) nemožno konštatovať, že žalobca pri predkladaní tohto dôkazu konal oneskorene a tým neehospodárne. Žalobca v podstate 1 mesiac od vtedy, čo sa dozvedel, že žalovaná spochybnila jeho vecnú legitímáciu v konaní (dovtedy sa táto skutočnosť javila ako nesporná), k tejto predložil dôkaz o úhrade nájomného poškodeným v podobe Dohody o započítaní pohľadávok. Lehotu jedného mesiaca tak za daných okolností nie je možné považovať za neehospodárnu. Navyac žalobca nebol súdom písomne poučený o sudcovskej koncentracii konania, nakoľko súd takéto poučenie síce poskytol, avšak výlučne tak spravil len vo vzťahu k žalovanej, iba ktorej doručoval

uznesenie z 30.10.2023 v rámci poučenia ktorého, odkázal na ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania. Za neobvyklý však možno potom označiť následný postup súdu, ktorý na pojednávaní na jednej strane medzi vykonané dôkazy zaradil aj predmetnú dohodu o započítaní (a jej dokazovanie vykonal postupom podľa § 204 CSP), na druhej strane v písomnom odôvodnení rozsudku uviedol, že na tento dôkaz pri svojom rozhodovaní neprihliadal (pričom v zápisnici túto skutočnosť neuviedol - vykonanie dokazovania touto listinou nezamietol) s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania, avšak následne z tohto (neprihliadaného dôkazu) vyvodzoval skutkový záver, že ním žalobca aj tak uhradenie nájomného poškodeným nepreukázal (vzhľadom na „zabíelenie“ pohľadávky poškodeného, ktorá mala byť započítaná). Súd teda nemohol na jednej strane tento dôkaz vykonať podľa § 204 CSP, následne naň neprihliadať, a zároveň vyvodzovať z neho skutkový záver pre svoje rozhodnutie. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie týmto postupom (kedy neprímerane tvrdo uplatnil sudcovskú koncentráciu konania vo vzťahu k dôkazom predloženým žalobcom, ktorým sa tento snažil preukázať pre spor rozhodujúcu (a dovtedy nespornú) skutočnosť, a to svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, a to napriek tomu, že žalobcu o uplatnení sudcovskej koncentrácie konania vôbec nepoučil, viac ako dva mesiace mu nedoručil námietku žalovanej spochybňujúcu jeho aktívnu vecnú legitímáciu, ktorá dovtedy nebola spornou skutočnosťou, túto mu doručil iba mesiac pred pojednávaním až spolu s predvolaním naň, tento dôkaz na pojednávaní následne vykonal (nevyhlásil uznesenie o nevykonaní tohto dôkazu), avšak následne naň neprihliadal, no napriek tomu z neho vyvodil skutkový záver, na ktorom založil svoje rozhodnutie) znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, z dôvodu ktorého musel odvolací súd napadnutý rozsudok zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP) a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP).

23. V ďalšom bude úlohou súdu prvej inštancie riadne vykonať (a teda prihliadať) aj tento dôkaz (Dohodu o započítaní, ktorou žalobca preukazoval uhradenie nájomného poškodeným), túto vyhodnotiť z hľadiska jej platnosti (teda či na jej podklade skutočne došlo k úhrade dlhu poškodeného na nájomnom), a tým nanovo posúdiť preukázanie/nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní s tým, že bude vychádzať z toho (ako správne uviedol aj súd prvej inštancie), že v tomto prípade škoda poškodenému mohla vzniknúť až skutočnou úhradou nájomného za náhradné vozidlo, pričom predmetom postúpenia mohla potom byť len existujúca pohľadávka. Zároveň má odvolací súd predbežne za to (vzhľadom k tomu, že poisťňa udalosť bola uzavretá ako „totálna škoda“), že nárok žalobcu (na úhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla) sa javí (v prípade preukázania aktívnej vecnej legitímácie) za dôvodný len do dňa oznámenia poisťovne (žalovanej) o tom, že poisťňu udalosť vyhodnotila ako totálnu škodu (teda do oznámenia o ukončení likvidácie poisťnej udalosti so stanovenou výškou poisťného plnenia), t.j. do vyjadrenia poisťovne o totálnej škode poškodený je odkázaný na náhradné vozidlo. Doručením tohto oznámenia poisťovne poškodenému je momentom, od ktorého má poškodený objektívnu vedomosť, že sa jedná o ekonomicky neúčelnú opravu. Rovnako pokiaľ ide o výšku denného nájomného, túto súd vyhodnotí vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Ako súd sám uviedol, výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (napríklad dohodnutou s osobou poskytujúcou náhradné vozidlo) v akejkoľvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej.

24. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP).

25. O trovách pôvodného prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).